

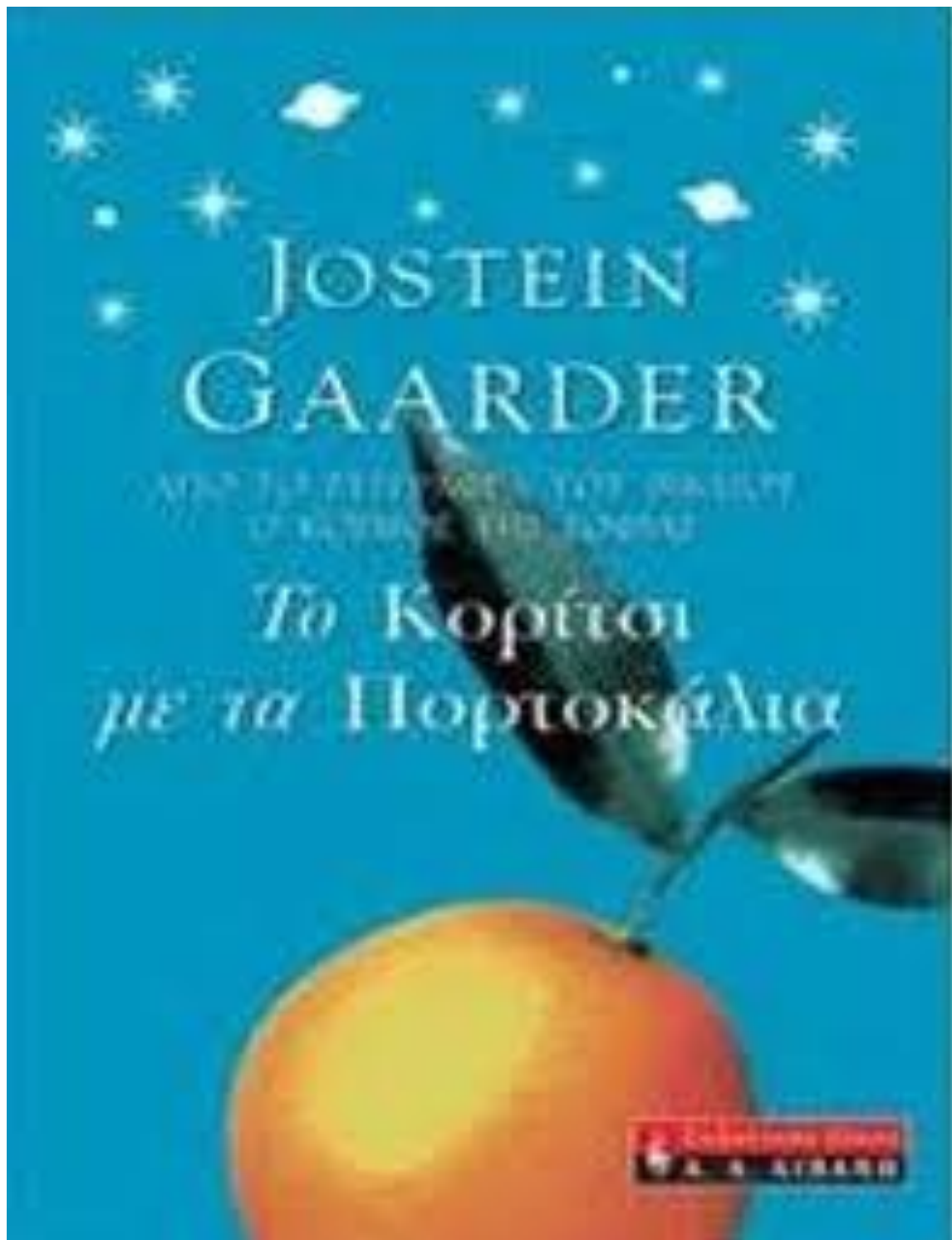
Λογοτεχνικό Εξωσχολικό Ανάγνωσμα
Περίοδου Χριστουγέννων

ΕΛΕΑΝΝΑ ΓΕΩΡΓΑΚΗ

Τίτλος βιβλίου: «**Το κορίτσι με τα πορτοκάλια**»

Συγγραφέας: **Γιοστέιν Γκάρντερ**

Εκδόσεις: **Λιβάνη**

ΕΡΓΑΣΙΕΣ

Β' ομάδα

1. «Κάθεσαι καλά, Γκέοργκ; Καλύτερα να καθίσεις, γιατί σκοπεύω να σου διηγηθώ μια ιστορία για γερά νεύρα...». Με αυτόν τον τρόπο ο συγγραφέας του βιβλίου αρχίζει να ξετυλίγει το νήμα της ιστορίας ενός μυστηριώδους κοριτσιού που έμελλε να αλλάξει την πορεία της ζωής ενός απλού καθημερινού αγοριού...

α) Ποια πιστεύεις ότι είναι τα μηνύματα που θέλει να περάσει μέσα από αυτήν την ιστορία και ποια συναισθήματα σου δημιουργήθηκαν, όταν διάβασες το βιβλίο;

Στο βιβλίο του ο Γιοστέιν Γκάρντερ διηγείται την συγκινητική ιστορία δυο νέων που άλλαξαν ριζικά ο ένας τη ζωή του άλλου. Συγκεκριμένα, μας αφηγείται, μέσα από ένα γράμμα ενός μελλοθάνατου πατέρα προς τον γιο του, μια ερωτική ιστορία που είναι αφορμή για σκέψη και προβληματισμό πάνω σε βαθιά νοήματα, όπως το νόημα της ζωής και η έννοια του σύμπαντος. Η ιστορία αφορά τον συγγραφέα του γράμματος και την μυστηριώδη κοπέλα που αγάπησε, το κορίτσι με τα πορτοκάλια. Η αφήγησή του, όμως, αυτή δεν είναι τυχαία καθώς ο πατέρας, γνωρίζοντας αυτό το κορίτσι, άλλαξε τον τρόπο με τον οποίο έβλεπε τον κόσμο. Αντιλήφθηκε ότι η ζωή είναι ένας παράδεισος, όπου τα πάντα είναι πιθανόν να συμβούν. Ενδιαφέρθηκε για το κορίτσι με τα πορτοκάλια που του έμοιαζε σαν να είναι από παραμύθι, από ένα παραμύθι που ισχύουν διαφορετικοί κανόνες από τους δικούς μας. Αν οι όροι παραβιαστούν απλά χάνεται η όλη μαγεία του παραμυθιού. Έτσι εκείνος από την πρώτη στιγμή που αντίκρισε αυτό το κορίτσι του τράβηξε το ενδιαφέρον και άρχισε να την αναζητά και να πλάθει ιστορίες με το μυαλό του για το ποια μπορεί να ήταν, από πού ερχόταν και τι έκανε. Κάθε φορά που συναντιούνταν τυχαία δεν μιλούσαν με τη γλώσσα αλλά με τα μάτια. Προσπαθούσε να λύσει το αίνιγμα του κοριτσιού με τα πορτοκάλια που είχε ερωτευτεί. Και όταν έφτασε η στιγμή να είναι μαζί και να ζήσουν την ευτυχία, εκείνος αρρώστησε και έφτασε η ώρα του να πεθάνει.

Η συγκινητική τους ιστορία που τέλειωνε με θάνατο ήταν τραγική, όπως το αντιλήφθηκε ο πατέρας, αλλά είναι τραγική και όπως την αντιλήφθηκε ο αναγνώστης. Με τους προβληματισμούς του συγγραφέα του γράμματος ο Γιοστέιν Γκάρντερ μας δίνει μια ενδιαφέρουσα αντίληψη για το σύμπαν. Μας δείχνει ότι η ζωή είναι ένα υπέροχο θαύμα που έχει προκαλέσει το ίδιο το σύμπαν. Αυτό, άμα το σκεφτεί κάποιος, δηλαδή ότι ζούμε την απόλαυση και τη μαγεία για ελάχιστο χρόνο και μετά χανόμαστε για πάντα στο κενό, του φαίνεται άδικο και μάταιο. Επίσης, μέσα από τις σκέψεις του πατέρα ο συγγραφέας του βιβλίου μας κάνει να αντιληφθούμε πόσο τεράστιο είναι το σύμπαν και πόσο μικροί φαινόμαστε μπροστά του. Ο συγγραφέας τονίζει την έντονη αντίθεση της ζωής δηλαδή ότι είναι ένα θαυμάσιο δώρο αλλά μόλις το γευτείς δεν θέλεις να το αποχωριστείς με τον θάνατο και να χαθείς για πάντα. Αυτό το παιχνίδι του σύμπαντος είναι τελειώς άδικο. Άλλο ένα μήνυμα που θέλει να μας περάσει ο Γκάρντερ είναι ότι στη

ζωή συναντάμε πολλά εμπόδια που, όμως, αν τα ξεπεράσουμε, μας κάνουν δυνατότερους.

Καθώς διαβάζει ο αναγνώστης το βιβλίο γεννιούνται πολλά συναισθήματα. Αρχικά, το αίσθημα της χαράς και της συγκίνησης για μια ερωτική ιστορία και της λύπης και της ματαιοδοξίας για το τραγικό τέλος, δημιουργούνται κατά τη διάρκεια της ανάγνωσης του βιβλίου. Κατά τη γνώμη μου, ο συγγραφέας μετέδωσε τόσο καλά και παραστατικά την ψυχική κατάσταση των ηρώων μέσα από τις σκέψεις τους, που αισθανόμαστε ότι βρισκόμαστε και εμείς οι ίδιοι στη θέση τους και παίρνουμε και εμείς μέρος στην ιστορία. Κάθε φορά που ο νέος έψαχνε το κορίτσι με τα πορτοκάλια αισθανόμουν, προσωπικά, και η ίδια την αγωνία και την ανάγκη να την βρω και να την αναζητήσω. Κάθε φορά που τα βλέμματα των δυο ηρώων συναντιούνταν, η αίσθηση της χαράς και της μαγείας, παράλληλα με αυτούς, δεν έλειπε. Στο τέλος, ο πατέρας κάνει αναδρομή στη ζωή του και βλέπει πόσο μαγική ήταν και ότι τώρα πρέπει να τα αποχωριστεί όλα αυτά, να αποχωριστεί το κορίτσι με τα πορτοκάλια, να αποχωριστεί τον γιο του, να αποχωριστεί τη μαγεία της ζωής καταλαβαίνει αυτό το άγνωστο παιχνίδι και αποφασίζει ότι, αν κάποιος τον ρωτούσε πριν γεννηθεί αν θα έπαιρνε μέρος σε αυτό, θα προτιμούσε να μην είχε ζήσει αυτήν την απόλαυση για ελάχιστο χρόνο και μετά να απομακρυνόταν για πάντα.

β) Στο μυθιστόρημα συνυπάρχουν δύο αφηγητές, ο πατέρας και ο γιος και ο ένας δίνει τη σκυτάλη στον άλλο. Ποιος από τους δύο ήρωες σε συγκίνησε ιδιαίτερα, με ποιο από τα λεγόμενά του και γιατί;

Στο μυθιστόρημα του Γιοστέιν Γκάρντερ δυο αφηγητές μας διηγούνται, ο καθένας με τον δικό του τρόπο, μια συγκινητική ιστορία αγάπης και μας δίνουν τροφή για σκέψη μέσα από τους έντονους προβληματισμούς τους για τη ζωή. Από τη μια ο πατέρας γραφεί την ιστορία του κοριτσιού με τα πορτοκάλια και πώς η αναζήτησή του και η περιέργειά του τον έκανε να βρει την αγάπη της ζωής του, αλλά και μας εξηγεί το πώς όλη η απόλαυση αυτή της ζωής πάρθηκε από αυτόν βίαια με την αρρώστια και την γνώση ότι θα πεθάνει. Από την άλλη, ο γιος αναφέρεται γενικότερα στη ζωή και το πώς βιώνει και ο ίδιος τον θάνατο του πατέρα του, τον δεύτερο γάμο της μητέρας του και τη ζωή γύρω του. Κατά την άποψή μου, με συγκίνησε ιδιαίτερα με τα λεγόμενα του ο πατέρας που αφήνει αυτό το γράμμα στον γιο του. Αρχικά, με την διήγηση της ιστορίας του με το κορίτσι με τα πορτοκάλια μαθαίνουμε για την αληθινή και αγνή αγάπη που δεν χρειάστηκαν τα λόγια, αρκούσε μόνο μια ματιά, για να καταλάβουν και οι δυο νέοι ότι βρήκαν το άλλο τους μισό. Τέτοιου είδους αγάπη ζεσταίνει την καρδιά των ανθρώπων και φαίνεται η καλοσύνη της ψυχής και όχι το μίσος. Άλλο ένα γεγονός που με συγκίνησε σε μεγάλο βαθμό σε σχέση με τον πατέρα, είναι η πίστη του στο παραμύθι και στην παραμυθένια αγάπη. Από την πρώτη κιόλας στιγμή που αντίκρισε το κορίτσι, του κέντρισε το ενδιαφέρον με τη χάρη της και την περιέργη εμφάνισή της και κατάλαβε ότι δεν προερχόταν από έναν κόσμο με τους δικούς μας κανόνες αλλά από έναν κόσμο με παραμυθένιους, περιεργούς κανόνες. Όμως όταν παραβιάζονται αυτοί οι κανόνες του παραμυθιού, η μαγεία χάνεται. Την πίστη προς το παραμύθι τη συμεριζόταν και το κορίτσι. Γι' αυτό και με συγκίνησε ιδιαίτερα η σκηνή στον δρόμο της Ισπανίας. Μόλις είχαν γνωριστεί αρκετά καλά για να ζήσουν το μέλλον μαζί, εμφανίστηκε ένας

κακός οιωνός, ένα λευκό περιστέρι νεκρό. Η εικόνα ενός νεκρού περιστεριού, ενός κακού οιωνού στον δρόμο προς την ευτυχία, προκάλεσε τόση θλίψη στους δυο νέους που εκεί στη μέση του δρόμου άρχισαν να κλαίνε για την σίγουρη κακή μοίρα που τους περίμενε. Αντιλήφθηκαν πώς ένα σύμβολο της αγνότητας, όπως ένα περιστέρι, μπορεί να σημαίνει πολλά για τα άτομα που έχουν φαντασία και που ευχαριστούν τον Θεό για τον υπέροχο κόσμο που τους έχει δώσει. Με στενοχώρησε ιδιαίτερα, επίσης, το πώς ένας άνθρωπος που χαίρεται τη ζωή του και τη ζει με νόημα, είναι πλέον καταδικασμένος να πεθάνει λέγω μια σκληρής αρρώστιας που του έτυχε στα μέσα της ζωής του. Αυτό ήταν το τίμημα που πλήρωσε επειδή δεν τήρησε ένα από τους αμέτρητους κανόνες του παιχνιδιού της ζωής, δεν μπορούσε να περιμένει. Αυτό ήταν που ήθελε να προμηνύσει και το νεκρό περιστέρι. Ωστόσο, κατά τη γνώμη μου, η πιο συγκινητική στιγμή όλου του βιβλίου είναι η στιγμή που ταυτόχρονα και ο πατέρας και ο γιος θυμούνται και αφηγούνται μια παλιά ανάμνηση που είχαν μαζί, πριν τον τραγικό θάνατο του πατέρα. Την ανάμνηση ενός βραδιού που κάθονταν μαζί και έβλεπαν τα άστρα του ουρανού και, αν και δεν καταλάβαινε ο μικρός Γκέοργκ αυτά που του εξηγούσε ο πατέρας του για το σύμπαν, τον άκουγε μόνο και μόνο γιατί απολάμβανε να τον ακούει και απολάμβανε να αγναντεύει τα άστρα και να φαντάζεται ένα διαφορετικό κόσμο. Ο Γκέοργκ, που είναι πλέον 16 χρονών, ενδιαφέρεται για το σύμπαν, ένα ενδιαφέρον που του το καλλιέργησε ο πατέρας του χωρίς να το ξέρει και γι' αυτό το βράδυ θα του μείνει αξέχαστο. Ταυτόχρονα όμως αυτό το βράδυ είχε μεγάλη σημασία και για τον πατέρα που άρχισε να προβληματίζεται για το νόημα της ζωής και στο λίγο χρόνο που του έμεινε ανέλαβε να περάσει αυτές τις σκέψεις στο γιο του να τον κάνει να σκεφτεί το μέλλον, το παρόν και το παρελθόν αλλά και να τον κάνει να αναρωτηθεί αν τον ρωτούσαν, πριν γεννηθεί, να επιλέξει αν θα έρθει σε αυτόν τον κόσμο και να απολαύσει τη ζωή, γνωρίζοντας ότι κάποια στιγμή χωρίς προειδοποίηση θα του την πάρουν μακριά, θα επέλεγε να πάρει μέρος σε αυτό το ματαιόδοξο παιχνίδι ή θα επέλεγε να μην ζούσε ποτέ χωρίς όμως να ξέρει τι θα έχει χάσει μόνο και μόνο για να μην νιώσει τον πόνο να του τα πάρουν μακριά. Έτσι ο συγγραφέας μας δίνει ένα μήνυμα για τη ζωή και το βιβλίο γίνεται αφορμή για προβληματισμό.

Ελεάννα Γεωργάκη, Γ2 Γυμνασίου